Vragen en antwoorden

over vertrouwen in God en hoop, en het Pad (1,2)
over schuld – erkenning, draagwijdte, vergoeding;
je gekwetst voelen als verdediging (3,6)
over het spelen van rollen en zelfvervreemding (4)
over ingevingen vs. mediamieke verschijnselen (5)
over wonderen (7,8,9)
over de openbaring van de Geest van Christus (10)
over de 'macht' van de gewoonte en het loslaten (11)

4 januari 1963
lezing 110

"Gegroet, dierbare vrienden. God zegene ieder van jullie. Gezegend is deze avond. Gezegend zijn jullie inspanningen.
Aangezien jullie nogal wat vragen hebben voorbereid, zal ik de korte lezing die ik wilde geven in de antwoorden verwerken. Deze lezing is eigenlijk een aanvulling op de laatste twee lezingen, zodat het gemakkelijker voor jullie zal zijn om een diepgaander begrip van hun inhoud te krijgen, en zodat jullie misschien het materiaal in handen hebben dat je nodig hebt om verder te kunnen gaan en bepaalde struikelblokken te overwinnen. Laten we dan nu beginnen met jullie vragen."

VRAAG: Wat is het verband tussen het geloof in God en de hoop en dit pad van zuivering van het zelf? (1)

"Zie jij een tegenstelling tussen ons pad en het geloof in God en de hoop? "

VRAAG: Nou, speciaal na de laatste lezing toen u over de verschillende stadia sprak, was er een tijd dat er heel weinig over God werd gesproken. (2)

“Zoals ik herhaaldelijk heb gezegd, is de reden daarvan dat de mensen voortdurend God gebruiken om zichzelf te ontvluchten. In werkelijkheid kun je God alleen vinden als je weer thuiskomt bij je ware zelf. Ik heb het al heel vaak gezegd en ik moet het hier weer herhalen dat heel veel ware opvattingen, ideeën, principes of houdingen verdraaid kunnen worden en tot onwaarheid worden, hoewel ze met de vlag van hun ware versies pronken. Dit kan heel, heel subtiel gebeuren maar het is en blijft niettemin zelfbedrog. Werkelijk Godsgeloof kun je alleen maar hebben voor zover je in jezelf gelooft. Als jij je gebrek aan zelfvertrouwen met een geloof in God opvult, wordt God een parodie, een pijnstiller, een vervalsing. Geloof in jezelf is alleen maar mogelijk als je ware zelf vrij komt en je elk innerlijk conflict en elke innerlijke strijd aangaat, als je de denkbeeldige steun die de psyche als vervanging van werkelijk zelfvertrouwen heeft opgebouwd, opruimt en je je van zowel werkelijke als valse schuld bevrijdt. Als het geloof in God op al die nog niet erkende aspecten en facetten steunt, heeft zo’n geloof geen basis en is het ook niet echt.

Dit onechte geloof kan oppervlakkig gezien heel erg op het ware geloof lijken. Maar het ene is op een vlucht voor onplezierige waarheden over jezelf gebaseerd terwijl het andere niets heeft te vrezen. Het ene soort geloof komt voort uit oprechte overtuiging en innerlijke ervaring; het andere verhult angst, onzekerheid, kinderlijke behoeftes. Om de ervaring echt te maken, moet elke vervalsing worden opgeruimd en datgene wat op zich gewenst lijkt nader worden bekeken en onderzocht om te zien of het nu godsvertrouwen, onzelfzuchtigheid of liefde voor anderen is. Elk van deze aspecten kan echt zijn maar kan ook een vlucht, een stut, een illusie of een surrogaat zijn, waaronder angst, onzekerheid en veel andere negatieve aspecten schuilgaan. Dit alles weet je, althans in theorie. Is het moeilijk te begrijpen dat wanneer je jezelf wilt vinden het noodzakelijk is om elk aspect aan een onderzoek te onderwerpen? Waar het echt is, kan het dat hebben. Als je godsvertrouwen door en door gezond is, zal het intact blijven. Als het dat maar ten dele is, zal alleen het deel afbrokkelen dat toch al een obstakel voor je werkelijke ervaren van God is. Is het zo moeilijk te begrijpen dat alleen het ware zelf in staat is tot een waarachtige ervaring waar iets uit voort kan komen? En heeft dit werk tot dusver niet duidelijk aangetoond dat het al je inspanning, concentratie en wilskracht vergt om het ware zelf te vinden? Hoe is het dan mogelijk om ook maar enigszins te veronderstellen dat ons padwerk in strijd met godsvertrouwen en godsverwachting zou zijn? Praten over God –

bepaalt dat de innerlijke gesteldheid? Is dat een maatstaf voor hoe dicht iemand bij God is?

In de loop van het individuele werk heeft iedereen wel perioden van moedeloosheid. Ik heb vaak gezegd dat dit als een probleem op zich moet worden aangepakt. Het wijst op iets belangrijks van de onbewuste instelling. Het duidt er op dat iemand eigenlijk bang is om zijn pseudo-oplossingen, destructieve houdingen en verdedigingsmuren los te laten, waarvan hij veronderstelt dat ze als 'bescherming' dienen. Die 'bescherming' opgeven veroorzaakt angst. De aansporing om dat te doen, maakt wanhopig omdat zo iemand nog niet in staat is om te zien hoe hij zonder die krukken kan functioneren, hoe hij zonder datgene wat zo onmisbaar lijkt tegen het leven opgewassen kan zijn. Diezelfde instelling is verantwoordelijk voor een innerlijke onwil om te veranderen. Dit gaat er allemaal in de ziel om, zelfs al voor het aan het licht wordt gebracht. Het was alleen bedekt met een opgelegde hoop om zich toch maar niet van de innerlijke wanhoop bewust te hoeven zijn die als het ware zegt: ‘als ik mijn illusies en mijn pseudo-stutten loslaat, weet ik niet hoe ik moet leven. Mijn hele leven is dan een illusie’. Daar komt het op neer. Is die toedekkende hoop reëel? Is het niet veel beter om het hopeloze gevoel dat daaronder zit onder ogen te zien totdat de hoop - én het vertrouwen, of een andere productieve houding, gevoel of neiging - op een stevige ondergrond, zonder enige onwaarheid kan groeien? Praten over productieve houdingen en gevoelens zou, zolang ze kunstmatig zijn en het tegenovergestelde toedekken, alleen maar de onjuiste tegenstellingen versterken in plaats van ze te vernietigen. Geloof in God en hoop kunnen net als elk ander goddelijk aspect alleen maar goed in de persoonlijkheid wortel schieten als de verborgen tegenstellingen onder ogen worden gezien, worden begrepen, worden geaccepteerd en daardoor worden opgelost.

Als dit alles nog niet wordt begrepen, als wordt aangenomen dat door niet over de werkelijkheid van God te praten dit pad je van hem wegvoert, dan bestaat er nog steeds een fundamenteel misverstand – niet zozeer over het pad op zich als wel over het innerlijke zelf, over je eigen beweegredenen, over de betekenis van iemands reacties. Met andere woorden: zelfkennis ontbreekt nog in hoge mate. Deze misvatting komt voort uit het probleem dat je twijfel en wanhoop toedekt met een verkrampt geloof en verkrampte hoop op een vaag morgen en geen geloof in en hoop hebt in het nu en je zelf - die de uitgangspunten zijn van het ware geloof en de ware hoop. Ik zeg niet

dat de toedekkende laag niet óók bestaat uit oprecht vertrouwen en oprechte hoop, maar die zijn sterk vermengd met een poging om twijfel, angst, ontwijken, illusie, wanhoop en de onwil om te veranderen en veel andere destructieve houdingen het zwijgen op te leggen.

Ik herhaal: je hoeft niet over God te praten om *in* God te zijn. De innerlijke waarheid onder ogen zien, dat *is* in God zijn - omdat God waarheid is en er zonder waarheid geen liefde, geen vertrouwen, geen hoop kan zijn. Waarheid betekent niet dat je principes, filosofieën, theorieën leert. De mens moet beginnen met zichzelf. Als de waarheid over hemzelf verborgen blijft voor zijn bewustzijn, heeft hij niets om op te bouwen. Elk idee dat hij koestert, blijft oppervlakkig - hoe waar het idee op zich ook moge zijn. Het mist de dynamische kracht van de ervaring. En zo'n ervaring kan alleen maar ontstaan als het ware zelf bevrijd is. Zolang je je nog niet volledig bewust bent van je lagere zelf, is een werkelijk tot God komen ondenkbaar omdat dit tussen jou en Hem instaat. Alle gesprekken, discussies en preken over God zullen je geen stap dichter bij Hem brengen. Alleen maar het onder ogen zien van datgene in je waar je voor terugdeinst, zal dat doen. Daarom zijn geloof en hoop niet strijdig of onverenigbaar of alleen maar vaag verbonden met dit Pad van zelfonderzoek. Zij zijn een even integraal onderdeel, of liever: even onvermijdelijk als resultaat van dit werk als liefde en waarheid."

VRAAG: U hebt ons verteld[1] hoe bepaald gedrag terecht gevoelens van schuld veroorzaakt. Hoe kun je zo'n terechte schuld goedmaken? En kunt u ons iets vertellen over schuld door nalatigheid, als we zondigen door gebrek aan sympathie? Ik wil ook graag meer weten over terecht iets opgeven ter wille van anderen. Bestaat er zoiets als 'gezond opofferen'? (3)

"Natuurlijk bestaat dat. Ik moet nog eens zeggen dat vrijwel geen enkel aspect op zich goed of slecht is, gezond of ongezond. Vrijwel alles bestaat zowel in een gezonde en ware, als in een ongezonde en pseudo-vorm.

Maar laten we beginnen met het eerste gedeelte van je vraag. Schuld door iets na te laten, is niet wezenlijk anders dan schuld door iets te doen. Daardoor is die ook niet gemakkelijker of moeilijker goed te

[1] Deze vraag is gesteld n.a.v. lezing 108 'Wezenlijke schuld door liefdeloosheid; uit de weg gaan van verplichtingen' en lezing 109 'Geestelijk en emotioneel welzijn door het vergoeden van echte schuld' (Noot vertaler)

maken. In beide gevallen zal dezelfde instelling overheersen: blindheid, luiheid van denken en voelen, egoïsme, wreedheid, wraak enz. enz. De eerste stap is altijd volledige erkenning. Dat is niet zo eenvoudig of gemakkelijk als het klinkt. Je weet hoe het gaat als je iets inziet. Je kunt je best van iets bewust zijn, maar dat bewustzijn kan min of meer vaag blijven; je hoeft je niet altijd volledig bewust te zijn van de gevolgen voor jezelf en voor anderen; van de kracht ervan; van de reden erachter. Iemand kan zich bijvoorbeeld bewust zijn van het feit dat hij overambitieus is. Maar hij is zich mogelijk niet bewust in welke mate, en dat deze eerzucht een lapmiddel is - voor hem van levensbelang - waarmee hij probeert zijn beschadigde zelfrespect weer te herstellen. Als hij de volledige draagwijdte van en reden voor die neiging negeert, is hij zich ook niet bewust van de invloed die deze eerzucht op anderen heeft. Hij heeft geen idee hoe hij er anderen mee gekwetst kan hebben, gekleineerd, opzij geschoven, hun behoeften genegeerd, hun zelfrespect en waardigheid ondermijnd. Dit alles kan op een heel subtiele manier gebeuren, eerder stilzwijgend dan met zoveel woorden. Het kan eerder een kwestie van instelling en gevoel zijn dan van daden, omdat hij te geremd is om naar zijn gevoel te handelen. Het kan in strijd zijn met zijn geïdealiseerde zelfbeeld. Dit alles moet opgespoord worden en heel goed begrepen. De wijdte, diepte en omvang van al dit soort neigingen, daar moet je je volledig bewust van gaan worden.

Zoals je weet is er altijd enorm veel weerstand om deze schuld onder ogen te zien. Of het nu gaat om schuld door iets dat je gedaan hebt of juist nagelaten maakt geen verschil. Zoals ik al eerder heb gezegd werken in beide gevallen dezelfde neigingen. En vergeet daarbij lafheid niet. Je kunt iets goeds uit lafheid nalaten, maar om dezelfde reden net zo goed een destructieve daad begaan. Als je dit proces met al zijn consequenties doorziet, zal je bewustzijn toenemen. Zolang je je onbewust bent van een schuld, of alleen maar gedeeltelijk bewust, kun je de gevoelens van de ander niet echt ervaren, of zelfs maar met je verstand inzien. Die ander leeft niet werkelijk voor je. En als dat zo is - hoe kun je dan echt spijt hebben? Als je een ander mens ervaart als een ding heeft je hart er geen voeling mee. Elke poging tot goedmaken of herstel wordt dan plichtmatig, iets dat je doet omdat je goed wilt zijn, omdat je aan de wet wilt gehoorzamen, omdat je zonder smet wilt zijn. Het goedmaken wordt net zo onecht als het geïdealiseerde zelf is en daardoor net zo nutteloos en ook niet overtuigend.
Stort je dus niet zonder meer in verzoeningspogingen. Dat heeft alleen

zin als je voelt dat je het moet doen - niet voor jezelf, maar voor de ander; niet alleen om je geweten te ontlasten maar omdat je werkelijk de pijn, verwarring, onvervuldheid en het gekleineerd zijn van de ander ervaart. En dit groeiende bewustzijn ontstaat door meer en beter begrip van jezelf. Als je op dit punt bent gekomen, weet je hoe je het moet goedmaken. Je innerlijke zelf zal je inspireren. Je zult geleid worden. Maar nogmaals: er bestaan geen regels voor hoe je iets moet goedmaken, want geen twee gevallen zijn hetzelfde.

Eén van de destructieve neigingen van de psyche is zichzelf opzettelijk te verdoven - niet alleen tegen de eigen pijn maar ook tegen die van anderen. Jullie hebben het nogal eens over mensen die geen geweten schijnen te hebben. Vergelijk hen maar met degenen die té gewetensvol zijn. Het geweten van die laatste wordt al bij het minste gekweld. Beide reacties ontstaan uit precies dezelfde wortel. Het overmatig gekwelde geweten dient als vermomming van een innerlijk gebrek aan bewustzijn; van opzettelijk afgestompte gevoelens; net zoals ook overdreven geloof en hoop hun verborgen tegenpolen verhullen.

Om tot het volledige, noodzakelijke inzicht in je schuld te komen moet je leren aandacht te hebben voor en nota te nemen van je verschillende reacties die alleen maar symptomen van weerstand zijn. Er zijn een paar belangrijke verschijnselen die op zo'n blokkade duiden en een weerstand aantonen. Het ene is traagheid van geest, luiheid in denken en voelen. Dit is een typerend symptoom van zelfvervreemding: blind door het leven gaan alsof je een blinddoek voor hebt. Een ander is, zoals ik al vaker gezegd heb, schuld bij anderen zoeken en vinden om zo je eigen schuld te kunnen verdoezelen. Wat je bij de ander ziet, kan waar zijn of niet waar of gedeeltelijk waar, maar het gewicht ervan wordt zwaar overdreven. Nog een symptoom dat we tot dusver niet besproken hebben en dat van het grootste belang is om voor op je hoede te zijn is het supergeweten, een overmatige gevoeligheid. Je reageert alsof je lijdt door wat je onbewust anderen hebt aangedaan. Meedogenloze onverschilligheid tegenover aangedane pijn verschilt niet zoveel als het lijkt van een diep lijden onder de ontdekking van je lager zelf. Op het eerste gezicht mag dit paradoxaal schijnen maar als je nauwlettender naar deze reactie kijkt, zul je zien dat er in een dergelijke lijdensreactie een proces van afweer te vinden is. De psyche zegt: 'dit kan ik niet aan. Ik ben misschien wel zo, heb die zonde begaan maar het doet teveel pijn om dat onder ogen te zien'.
Zo'n instelling is een poging om door vertoon van extreme zorg en pijn

het valse beeld van heiligheid in stand te houden terwijl in werkelijkheid de psyche gezondigd heeft. *Deze tegenstrijdigheid moet grondig bekeken worden.* Als die tegenstrijdigheid eenmaal volledig duidelijk is, zul je zien dat in deze overdreven kwetsbaarheid altijd een zekere schijnheiligheid schuilt én een afweren van verdergaand inzicht. Als je zo te werk gaat, zal de pijn minder worden en een oprecht schuldgevoel overblijven. Een gezond verlangen naar dieper inzicht wordt dan niet langer door een innerlijk huilen wat in feite een vorm van zelfmedelijden is, geblokkeerd. Ik kan er niet genoeg de nadruk opleggen hoe belangrijk het is om bedacht te zijn op deze reacties en ze onder ogen te zien. Dit moet altijd gebeuren voordat je uiteindelijk bij de schuld zelf kunt komen.

In het verleden hebben we vaak besproken hoe de mens een verdediging tegen het gekwetst worden opbouwt. Nu gaan we een stap verder en leren we te zien hoe pijn op zich een verdediging kan zijn. Je zorgt kunstmatig voor een overproductie van gevoeligheid omdat je daardoor iets uit de weg kunt gaan. Het is een manier om de feiten en jezelf niet onder ogen te hoeven zien; ook kun je zo het risico verbonden aan liefhebben en jezelf geven, ontlopen. Dit gebrek aan gezonde robuustheid en veerkracht is altijd kunstmatig en hoewel onbewust dient het een bepaald doel. Als je dit eenmaal door hebt, heb je weer een strijd gewonnen, vrienden, want dan zie je hoe je jezelf tegen inzicht en verandering afschermt door zo gekwetst te zijn. Pas na zulke ontdekkingen kun je leren waarom je dacht juist die houdingen die de schuld veroorzaken nodig te hebben.

Als je iets goed wilt maken, hoort dit er allemaal bij. De meest fundamentele boetedoening is verandering omdat herhaling van deze schuld dan niet meer mogelijk is. Ik hoef niet nog eens te zeggen dat er ook in gevoelens en emotionele reacties schuld kan liggen, en niet alleen in uiterlijke daden die men behoorlijk onder controle kan hebben. Elk ander soort boetedoening valt in het niet bij die van een innerlijke verandering - wat je ook wedergeboorte zou kunnen noemen. De rest zal je geen problemen opleveren. Maar het stelt vrijwel niets voor als je de houding die onopzettelijk pijn heeft veroorzaakt, niet verandert. Anderen iets onthouden is ook een vorm van kwetsen!

En nu het deel van je vraag over opofferen. Het is zo gemakkelijk om het echte, gezonde, vrije offer te verwarren met het ongezonde, afgedwongen, onechte tegendeel. Ik weet niet hoe vaak ik dit al heb

gezegd; als het offeren voortkomt uit een vrije geest van geven en niet om iemand anders of je eigen gekrenkte geweten te sussen, dan is het gezond. Maar het is vaak moeilijk te bepalen of het dat is of niet. Alleen als je heel diep in jezelf kijkt, zul je weten of je je offers werkelijk in vrijheid brengt."

VRAAG: Wilt u ons iets vertellen over het verschijnsel 'rollen'? Mensen worden gedwongen om verschillende rollen in hun leven te spelen. Je kunt een ouder zijn of een kind, een werknemer of een werkgever. Bovendien nemen we aan dat iemand ook een rol heeft in de evolutie. Bestaat al dat spelen van rollen - of is het alleen maar één manier om naar de mens te kijken? (4)

"Laten we eerst eens bepalen wat bedoeld wordt met de uitdrukking 'een rol spelen'. Ongelukkig genoeg is het wel waar dat de meeste mensen een rol spelen. Bij dit werk houdt de ontdekking van het geïdealiseerde zelfbeeld in dat het uiteindelijk niets anders is dan een rol die je speelt. De tragedie van zelfvervreemding die de mens met zo veel moeite onbewust over zich afroept, leidt tot een gevoel dat alles onwerkelijk is, zelfs zijn eigen identiteit. Daardoor lijkt zijn hele functioneren in het leven ook onwerkelijk, alsof hij een rol speelt. Hij kan in werkelijkheid een vader zijn, maar zijn zelfvervreemding doet het voorkomen alsof hij de rol van een vader speelt. Hij kan echt werkgever *zijn* maar zichzelf niet als zodanig ervaren, dus speelt hij de rol van werkgever. Het spelen van een rol hoeft niet per se uitsluitend schijnvertoning te zijn. Het gaat verder dan dat. Iemands verlies van identiteit door zelfvervreemding maakt iets waarachtigs tot een schijnvertoning omdat hij niet werkelijk zichzelf is. Dit kan zich ook uitbreiden tot het gebied van menselijke relaties. In zo'n staat van zelfvervreemding kun je met iemand bevriend zijn, zo oprecht als maar binnen je vermogen ligt en toch voor je gevoel de rol van vriend spelen. Je kunt van iemand houden zoveel als onder de omstandigheden en bij je innerlijke gesteldheid van dat moment maar mogelijk is en toch het gevoel hebben alsof je de rol van minnaar speelt. Als je zo'n reactie in jezelf bespeurt, is dat een waardevol aanknopingspunt om tot meer inzicht en zelfkennis te komen, tenminste als die reactie als symptoom wordt herkend. Wie werkelijk thuis in zichzelf en daardoor in het leven is, zou nooit in zulke termen denken. Het gebruik van bepaalde termen is altijd een aanwijzing - op dezelfde manier als ook je dromen een uitdrukking van je ziel zijn. Zo is het ook met een

woord dat je mogelijk voortdurend gebruikt, een bepaalde term waarmee je aspecten van het leven aanduidt. Iemand die werkelijk thuis in zichzelf is, denkt niet dat hij een rol speelt, voelt zichzelf ook geen rol spelen. Hij *is* het, wat het ook moge zijn. Omdat het leven in ieder individu zo verscheiden is, is iedere persoon vele dingen tegelijkertijd. En ieder daarvan is echt, hoewel hij in iedere functie een ander facet van zichzelf laat zien. Maar geen enkel zal hij als een rol ervaren. Het kan een heel goede aanwijzing zijn als je dit gevoel tegenkomt. Het laat je zien hoe onwerkelijk je jezelf voelt, hoe vervreemd je je voelt, innerlijk en naar anderen toe en hoe je op de een of andere manier niet overtuigd kunt zijn van wie je bent. Met andere woorden: je hebt je ware identiteit nog niet gevonden. Je bent nog niet thuisgekomen. Ik wil hiermee niet zeggen dat dit het enige symptoom van zelfvervreemding is. Er zijn mogelijk velen die nooit bewust voelen dat zij een rol spelen en die toch van zichzelf vervreemd zijn. Maar voor hen zijn er weer andere aanwijzingen."

VRAAG: Hoe kun je onderscheid maken tussen ingevingen en mediamieke verschijnselen? Waar ligt de grens? (5)

"Ik geloof niet dat het mogelijk of zelfs wenselijk is om een grens aan te geven. Het is niet nodig om alles in hokjes onder te brengen, een naam te geven, menselijke ervaring een etiket op te plakken. Dit verstart het leven en de ervaring van het leven alleen maar. Het dynamische proces dat leven is, kan niet binnen grenzen waar de ene levensuiting eindigt en een ander begint, worden vastgelegd. In veel gevallen zal wat voor het menselijk oog op twee verschillende verschijnselen lijkt, in werkelijkheid een en hetzelfde zijn, alleen geuit in verschillende gradaties en vormen. Natuurlijk zijn er grote verschillen in bijvoorbeeld concrete geestverschijningen, trancemediamiek, of automatisch schrijven. Daar kun je duidelijk het verschil aangeven. Maar als het op intuïtieve waarneming aankomt, is het niet nodig het ene van het andere te onderscheiden. Je neemt alleen maar waar en ervaart, je probeert alleen maar de ervaring te beleven. Pas op voor het stoppen in hokjes, voor het etiketten opplakken: het helpt niet. Wees blij dat je je ervaringsterrein vergroot en vertrouw op je eigen gaven, die je dankt aan je groei. Je vroegere hang naar mediamieke verschijnselen was ook een vorm van zelfvervreemding, een gebrek aan vertrouwen in je eigen talenten, en ook een middel om jezelf belangrijker te maken. Wees nu dus tevreden met je intuïtieve gaven."

VRAAG: Hoe kun je iets goed maken ten aanzien van de geliefden in de

geestenwereld. Kunnen we - naast wat u ons zei dat we kunnen doen, bepaalde daden aan ze opdragen? Of hoe kunnen we ze laten weten dat wij het nu begrepen hebben en dat we het goed willen maken? (6)

"Er is geen communicatieprobleem wanneer gedachten van waarheid die vanuit een dergelijk inzicht komen overheersen. Zelfs met mensen op aarde zul je het dan niet moeilijk vinden om ervoor te zorgen dat ze je begrijpen. Waarom zou het dan wel een probleem zijn alleen maar omdat iemand zijn aardse omhulsel, zijn aardse kleed zo te zeggen, heeft afgeworpen?

Er zijn zelfs minder belemmeringen; omdat een bepaalde dichte materie van hen is afgevallen, wordt de toegang tot jouw gedachtematerie gemakkelijker. Gedachten van waarheid hebben de kracht van het licht en dringen door alle belemmeringen heen. Tussen twee mensen in de aardse materie (of tussen een erin en een er buiten) is fysieke materie veel minder een belemmering dan psychologische blokkades. Als je door innerlijke vernieuwing en verandering je schuld eenmaal door en door hebt begrepen, zal je begrip en gegroeide bewustzijn je zonder enige twijfel doen weten of een speciale daad is gewenst, of dat de verzoening plaatsvindt door alleen maar je gedachten en vernieuwde gevoelens uit te drukken.

Waar het om gaat, is je innerlijke begrip en je bereidheid om te veranderen, wat voor ontberingen het ook vraagt om door je weerstand heen te komen, het voortdurend alert zijn op tekenen dat je psyche zo'n verandering weerstreeft, de erkenning van je angst voor zo'n verandering en de oorzaak daarvan: waar je gelooft dat de destructieve houding een noodzaak of bescherming voor je is om het leven aan te kunnen. Als je dat eenmaal ziet, door al de fasen gaat die je tot zo'n diep inzicht brengen, zal de verandering al in het proces tijdens die fasen zijn begonnen. En in die verandering is ook de verzoening al begonnen, zelfs nog vóór je bepaalde acties onderneemt zoals het betuigen van spijt of wat dan ook.

Als je werkelijk het onrecht dat is aangedaan, wilt goedmaken, zul je de wegen daartoe vinden. In een bepaald geval zal iets dat een zeker offer van je vergt, de oplossing kunnen lijken en je zult dat vrijuit en gelukkig doen. In een ander geval zal het genoeg zijn om met de persoon te praten. Soms maak je het goed bij een ander dan degene die je het

onrecht hebt aangedaan. Maar die zal er evenzeer baat bij hebben als wanneer je het bij hem had gedaan. Want in waarheid en in Goddelijke werkelijkheid is er geen verschil tussen de één en de ander. Wat je goed doet aan de één, doe je ook aan de ander. Waar je de één onrecht doet, doe je dat ook aan de ander."

VRAAG: Ik heb in een recent tijdschrift een verhaal gelezen over wonderen. In dat verhaal stond dat een kind een houten Mariabeeld had gebroken. Toen ze het bovenste stuk kuste, begonnen er tranen uit de ogen van de Madonna te vloeien. Dit gebeurde nog eens in aanwezigheid van getuigen. Wilt U daar commentaar op geven? (7)

"Het is wat ik al zo vaak heb gezegd: de kracht van de geest. De kracht van de kosmische wetten is er te allen tijde, maar een aantal omstandigheden moet in bepaalde combinaties samenkomen om het zo'n kracht mogelijk te maken zich te manifesteren. Op aarde gebeurt dat maar een enkele keer, omdat de combinatie van omstandigheden die daarvoor nodig is maar zelden voorkomt. Als het gebeurt noemt de mens het een wonder, alleen maar omdat hij de wetten die dan werkzaam zijn niet begrijpt. Als je je het gecompliceerde mechanisme voorstelt, de verscheidenheid aan voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de apparaten die jullie elke dag gebruiken – radio, televisie, een vliegtuig, een computer, al die dingen – te laten werken, begrijp je misschien een beetje hoe deze zogenaamde wonderen werken. De krachtstroom van de geest is oneindig veel sterker, de energie veel sterker dan de kracht en de energie die nodig is om jullie technische apparatuur te laten werken. De verscheidenheid aan en gecompliceerde combinatie van voorwaarden en vereisten nodig voor het functioneren is beduidend ingewikkelder dan alles wat jullie je maar kunnen voorstellen. Dezelfde kosmische krachten – maar dan omgezet in niet spirituele, automatische uitingen – werken voor praktisch gebruik door de mens. De vindingrijkheid van de geest heeft de voorwaarden zo geschapen dat deze krachten werkzaam kunnen zijn.

In principe gaat het bij de zogenaamde wonderen om hetzelfde, alleen zij gebeuren op een willekeurige manier, bij toeval als het ware, omdat de mens de wetten die deze manifestaties bepalen nog niet bestudeerd en ontdekt heeft. De elektrische en technische apparatuur waarmee de mens nu zo vertrouwd is, zou nog maar honderd jaar geleden het grootste van alle wonderen worden genoemd, en zelfs nog veel korter geleden,

eenvoudigweg omdat men niet begreep hoe ze werkten. Vandaag de dag noem je ze geen wonderen meer. Een individu die in deze aardse wereld verblijft en blind is voor de kracht van de geest en voor de kosmische wetten, die hun manifestatie en bestaan nooit ziet of voelt, zal of hun bestaan ontkennen of het een 'wonder' noemen. Juist door die uitdrukking blijkt hoe de innerlijke aard van het universum wordt misverstaan. Naarmate het bewustzijn groeit en zich verheft en zich verwijdt en zich verdiept, zelfs al begrijpt men misschien de precieze werking van de wetten die nodig zijn om zulke verschijnselen voort te brengen niet, dan is er niettemin het weten dat een oneindige verscheidenheid aan gecompliceerde voorwaarden tot een kern gecombineerd moeten worden om zulke manifestaties mogelijk te maken."

VRAAG: Heeft het te maken met de geest van het betreffende kind? (8)

"Dit zou slechts één van de vele factoren zijn. Het zou nooit één ding kunnen zijn, of zelfs twee of drie of vier. Zelfs een veel minder gecompliceerd verschijnsel in jullie aardse wereld kan al afhankelijk zijn van een aantal omstandigheden. Er is een opeenhoping van veel voorwaarden voor nodig. Daarom is het zo moeilijk en gebeurt het zo zelden. Hoe zuiverder de geestelijke kracht des te hechter de combinatie van al deze verschillende voorwaarden. Is die kracht minder zuiver dan moeten die voorwaarden aangevuld worden door bijkomende en samenkomende factoren. Als zo'n wonder geschiedt, kan het door de zeldzaamheid van de combinatie een toeval genoemd worden dat aan al die vereisten tegelijk is voldaan. Natuurlijk is het meer dan alleen maar toevallig, maar je zou die indruk krijgen."

VRAAG: Hoe was het dan mogelijk dat bijvoorbeeld Jezus zoveel wonderen kon verrichten en op elk ogenblik? (9)

"Juist wegens Zijn zuiverheid van geest was er heel veel meer onverdunde kracht beschikbaar. Dat is precies de reden."

VRAAG: In de mediamieke lezingen door Edgar Cayce werd gezegd dat de Geest van Christus zich in verschillende incarnaties op aarde heeft geopenbaard voordat hij als Jezus de Christus werd geboren. Kunt u dat bevestigen? (10)

"Niet in die zin, nee. Maar er zijn zoveel misverstanden ontstaan door de

gebruikte terminologie en interpretatie. Zoals je weet zijn er tal van religieuze opvattingen die de goddelijke vonk of het hogere zelf van de mens 'de Christus in je' noemen. Hoe zuiverder een wezen is, hoe meer zich die Christusgeest in ieder geschapen wezen openbaart. Het doel van de evolutie is het hogere zelf (of die zogenoemde Christus in je) te bevrijden van alles waarin het is vastgeraakt. Er hebben grote geesten geleefd van wie men kan zeggen dat de Christus in hen vrij was om hen te leiden. Sommigen van hen kwamen al als zuivere geesten, van het begin af aan. Zijn kwamen om een opdracht uit te voeren. Anderen waren door een eerdere ontwikkeling al in hoge mate bevrijd. Of je dit nu bevrijding van het hogere zelf, van het goddelijke zelf of van de Christus in hen noemt, is een kwestie van woordkeuze. Het komt allemaal op hetzelfde neer - de woorden doen er niet toe. Maar ik kan niet bevestigen dat de geest van Christus al eerder of ook nog later is geïncarneerd. En Jezus was niet de enige zuivere geest die maar één keer kwam."

VRAAG: Kunt u ook iets zeggen over de macht van de gewoonte, weer in relatie tot het spelen van rollen? Kan iemand een gewoonte aannemen en dan moeite hebben om die kwijt te raken omdát het een gewoonte is geworden, zelfs als hij ziet hoe schadelijk het voor hem is? (11)

"Als een innerlijke gewoonte, een aangewende instelling moeilijk af te leren is, zou het van een te sterke vereenvoudiging, van een gebrek aan diepgaand inzicht getuigen om dit simpel weg te redeneren met de woorden: 'het is een gewoonte'. Je kunt gemakkelijk van een gewoonte afkomen als de instelling erachter geen enkel doel dient. Het is moeilijk, of zelfs onmogelijk om van een gewoonte af te komen als je gelooft dat hij een functie van levensbelang vervult. Zo'n overtuiging kan geheel en al onbewust zijn, terwijl de persoon wel degelijk bewust de schadelijke kant van de gewoonte erkent en er ook van af wil. Als hij daar toch moeite mee heeft, moet hij gaan onderzoeken waarom hij er onbewust aan vasthoudt; omdat de gewoonte hem bescherming biedt, een oplossing is, een noodzaak? Als dit eenmaal duidelijk is en onderzocht met de kracht van de rede en de waarheid, die in de diepere regionen van het verwarde deel van het onbewuste niet beschikbaar zijn, zul je in staat zijn de gewoonte op te geven.

De eerste stap in zo'n geval is je angstreactie te onderzoeken, of je benauwdheid, of gevoelens van verlies, of alleen de onwil om verder te

kijken. Als je deze reacties eenmaal erkent, heb je een eerste bolwerk veroverd op het onbewuste geloof dat je deze gewoonte nodig hebt. Dan kun je verder, en nagaan waarom je dat gelooft. Je zult dan ontdekken hoe onredelijk en hoe onwerkelijk zo'n geloof is. Dan wordt het gemakkelijk om die gewoonte op te geven. Dit gaat zelfs op voor fysieke gewoontes die verderfelijk zijn en moeilijk om van af te komen. En houd altijd voor ogen: zolang je die angst voelt of die onwilligheid bij het idee die gewoonte te moeten opgeven - hoe graag je dat tegelijk ook wilt - je wordt daartoe niet gedwongen alleen maar omdat je nu begrijpt wat er achter zit en waarom je hem wilt vasthouden. Je hebt het recht je er aan vast te houden, zelfs nadat je er achter bent gekomen waarom je hem denkt nodig te hebben. Maar doorzie het tenminste. En neem dan in vrijheid je beslissing. Deze gedachte kan van enorme steun zijn bij het doorbreken van welke weerstand ook. Ik heb dit al eerder gezegd, maar herhaling is nodig omdat jullie deze dingen steeds weer vergeten.

Dierbare vrienden, mogen de antwoorden op jullie vragen weer een hulp zijn, een wegwijzer, een volgende stap op weg naar meer inzicht en verbreding van je visie en verdieping van je bewustzijn. Mogen jullie een stap dichter komen bij het aan het licht brengen van je huidige gevoel van wanhoop, twijfels, schuldgevoelens, verwarringen, illusies. Mogen jullie je zo bevrijden van je beperkingen en begrenzingen zodat je je beste eigen kwaliteiten vrij kunt zetten. Mogen deze antwoorden bemoediging en kracht geven, meer begrip zodat je niet terugvalt en verstrikt raakt in verwarring en verlamming; zodat je padwerk dynamisch en levend blijft in een prachtige, voorwaartse stroom; in het zinvolle streven naar groei. Deze woorden kunnen dat voor je zijn als jij het zo laat zijn, als je de woorden gebruikt, als je ze gebruikt als stof tot overdenken, voelen en ervaren.

Wees nogmaals gezegend, dierbare vrienden, ontvang en voel de liefde die jullie wordt gegeven. Open jezelf ervoor.
Wees in vrede, wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1963.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Hope and Faith, Hurt as a Defense, Role-playing and other Key Concepts, Discussed in Answers to Questions'.
Vertaling door Ernst Winkler in 1988.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2010

110/16